

var kun, at man fik forhindret, at Føll forsynede sig med de Vaaben, som man var i Færd med i stort Omfang at indforstrive fra Udlandet for at danne en bevæbnet Magt i Samfundet, som i fornødent Fald kunde træde op imod Autoriteterne. Derimod kunde Loven ikke sætte en Stopper for den mundtlige og den trykte Agitation. Da man ikke kunde faae Risperne, brugte man saa meget ivrigere Mund og Pen. Vil man gaa tilbage til Sommeren 1885, vil man erindre, i hvor stort et Omfang man fra Talerstolene ude i Befolkningen hørte ophidsende Udtalelser overfor Regjeringen, Udtalelser, som paa alle Maader søgte at øgge Befolkningen. Det Samme var Tilfældet i en stor Mængde af de Blade, som vare spredte rundt omkring i Landet. Denne Agitation bar sin Frugt; en betydelig Ophidselse trængte ind i Befolkningen og affødte en stadig tiltagende Tilbøielighed til Spektakler og Uroligheder. Jeg skal særlig henvise til, hvorledes Forholdene vare i September 1885, i den Maaned, der gik forud for Rigsdagens Sammentræden. Man fik udenfor Hovedstaden i den Tid idelig Efterretning om de Tumulter og Spektakler, som fandt Sted i Kjøbenhavn, og om, at Politiet havde ondt ved at holde dem nede. Det vidner om en meget daarlig Sukommelse hos det ærede Mindretal, naar det har glemt det. Jeg skal ikke gaa ind paa en udførlig Dokumentation, men kun for at styrke det ærede Mindretals Sukommelse henvise til den smukke Buxet af Udtalelser paa Møder og i Blade, der findes i den Betænkning, som er bleven afgivet af det Udvalg, som beskæftigede sig med Forslag til Lov om Tillæg til Straffeloven, og til den Betænkning, som Politidirektøren i Oktober 1885 indgav til Justitsministeren angaaende den Stilling, hvori Kjøbenhavns Politi da befandt sig. Denne Betænkning findes i Motiverne til det Lovforslag, som Justitsministeren i Samlingen 1885—1886 fremsatte angaaende ekstraordinære Politidgifter. I den oplyser Politidirektøren, hvorledes Politiet i Kjøbenhavn snart ikke mere var i Stand til at magte sin Opgave paa Grund af de stadige Tumulter og Spektakler, som fandt Sted. Han meddeler, at Politiets Overanstrengelse havde ført til, at ikke mindre end 5 pCt. af Politibetjentene vare paa Sygelisten, og han udtaler, at hvis det skulde vare saaledes ved, vilde Politiet ikke længer kunne magte Forholdene, hvorfor det var nødvendigt, at Politistyrken blev forøget. Jeg tror nok, at det er en Ting, som maa siges at være notorisk, at der den Gang herskede en Tilbøielighed i Befolkningen til Tumulter og Spektakler, der stadig

var i Tiltagende. Nu siger rigtignok det ærede Mindretal, at det har ingen Vanskelighed her i Danmark, idet det danske Føll er „et roligt og besindigt Føll“. Sa, ganske vist, det mener jeg ogsaa; men det gjør ikke stort til eller fra; en Befolkning maa være saa rolig og besindig, men være vil, naar den blot tilbørlig gennemagiteres, kan den bringes ind paa gale Veie. Naar man taler æggende og ophidsende til Befolkningen, skulle Følgerne nok vise sig. Jeg siger ikke, at man ligefrem forsætlig havde til Hensigt med sin æggende Tale at fremkalde Tumulter og Spektakler; men det blev alligevel Følgen deraf. Jeg skal saaledes henvise til et enkelt Faktum, som er meget oplysende, nemlig Attentatet paa Conseilspræsidenten. Det kan selvfølgelig ikke falde mig ind at udtale eller at tro, at der var Noget, som dengang omgiktes med Tanken om, at det var ønskeligt, at Conseilspræsidenten blev ryddet af Veien, men ikke desto mindre er det notorisk efter de Forklaringer, som Forbryderen selv har afgivet, at det, der havde bevæget ham til at begaa sin forbryderiske Handling, var den Ophidselse, hvori han var kommen ved daglig at læse Venstreblade, der indeholdt hadefulde Angreb paa Regjeringen og skildrede den som en Fordærvelse for Landet. Sagen er nemlig den, at naar man leger med Ild, er man udsat for, at der udbryder Ildbrand, og naar der kommer Ildbrand, er der ikke andet at gjøre, end paa bedste Maade at slukke den; at dette sker, kan kun vække Enhvers Tilfredshed, selvfølgelig bortset fra dem, for hvem det maatte være en Fornøielse, at Ildbranden breder sig. Der er derfor ingen Tvivl om, at det var en god Gjerning, Regjeringen gjorde, da den satte en Stopper for hele det Uvæsen og bragte ordnede og rolige Tilstande til Veie ved den foreløbige Lov om det militære Gendarmerikorps, der satte en Stopper for Tumulterne, og den foreløbige Lov om Tillæg til Straffeloven, der stoppede Munden paa den ophidsende, agitatoriske Virksomhed. — Hvad angaar Spørgsmaalet, om Gendarmerne da nu have løst deres egentlige Opgave, eksisterer dette ikke for Mindretallet. Men at de have løst den er klart. Man behøver blot at henvise til, hvorledes Tilstanden var, før Gendarmerne kom, og hvorledes den blev umiddelbart efter. — Gendarmerne have som bekendt ogsaa haft en anden Gjerning, nemlig den at distaa det stedlige Politi med Hensyn til den daglige Polititjeneste. Derom siger Mindretallet, at det ikke kan erkjende, at Gendarmerne skulde have bidraget paa en virksom Maade til Forbrydelsers Eftersporing; det have de ikke kunnet, fordi de ere